

Francesc Pérez i Moragon

La Universitat, atacada

Qualsevol diria que l'*Estatuto de Autonomia de la Comunidad Valenciana* és aquell famós decàleg que Charlton Heston portava a les mans quan davallava del cim del Sinaí després d'haver mantingut una entrevista ben interessant.

El Consell de la Generalitat valenciana acaba de donar el mateix valor provatori a l'article 7.1 de l'*Estatuto* («els dos idiomes oficials de la Comunitat Autònoma són el valencià i el castellà») que a una col·laboració de Giner Boira en *ABC* o que a l'últim invent filològic del més analfabet dels blaveros. I, cal dir-ho, jo tenia la impressió que el Consell (i el PSOE) hauria de prendre's l'*Estatuto* amb un aire més seriós i més digne, perquè si ells mateixos comencen a degradar-lo d'una manera tan barata, no sé què haurem de pensar-ne els restants ciutadans, respectuosos i atònits.

Ara resulta que la Universitat de València no pot dir que l'idioma que parlem els qui no seguim l'exemple del president Lerma i de la majoria dels consellers de parlar en castellà és català. Ara resulta que dir que és català està en contra de l'*Estatuto* i que, per tant, no es pot dir. O només ho pot dir la Universitat d'Alacant i no la de València. La lògica del Consell és una lògica aberrant i lingüísticament secessionista. Convé qualificar aquestes actituds amb claredat i cal que sapiem on està cadascú i què pretén.

Els socialistes valencians, acollonits per la dreta pocs mesos abans d'aconseguir els famosos deu milions de vots, no es van atrevir a fer com els seus correligionaris de les Illes, i es convertiren objectivament en còmplices de la secessió lingüística. Donant a l'idioma un nom que no és el que li correspon, deixaren la porta oberta a les futures manipulacions de la dreta, quan tornarà a tenir el poder autonòmic. El líder d'Alianza Popular, Giner Miralles, ja ho anunciava l'altre dia: «crec que encara arribarem a temps per a reconvertir el tema de l'ensenyament del valencià». ¿O és que el PSOE es pensa que marxarà sempre en el Consell? ¿O és que no caldria esperar el retorn de la dreta perquè la martingala nominalista de l'*Estatuto* tinga efectes secessionistes automàtics i de tanta consideració? A la vista de l'afer

dels Estatuts de la Universitat, tenim dret a pensar que no cal esperar ja res més.

Pretendre que la Universitat suprimisca dels seus estatuts la fórmula «llengua catalana» és una intromissió inacceptable, es mire com es mire. Fingir que això es fa en nom de la ja sabuda «pacificació», i per a no «reobrir la guerra de l'idioma», és simplement ridícul. Només cal llegir cada dia determinada premsa per a entendre que estem al principi d'una nova «batalla contra l'idioma» i que l'estratègia contra la dèbil política lingüística de la Generalitat està ja preparada i en marxa. Els episodis de Benifaió i de la Universitat de València, dels quals parla aquest número d'EL TEMPS, les maniobres al sud del país, la campanya de desprestigi contra les autoritats científiques i universitàries; tot això forma part d'aquesta batalla. I la Generalitat, en el cas de la Universitat de València, ha mostrat massa clarament a favor de qui està. I en contra de què.

Algú podria pensar que del que es tracta, entre altres coses, és de castigar el rector Lapiedra i tot el moviment universitari que el dugué al rectorat. Algú podria pensar que el PSOE es vol venjar per haver perdut la Universitat de València en les darreres eleccions. Però això són mals pensaments; evitem-los. De la mateixa manera, podria resultar ofensiu imaginar que tot plegat respon a una nova victòria de Joan Lerma —secretari general del PSPV-PSOE— sobre el conseller Ciscar, dins de les querelles partidistes que manté el grup en el poder. Seria ofensiu, perquè utilitzar la Universitat com a camp de batalla no pot ser una idea de cap polític assenyat i amb dots de càlcul, ja que el tir li pot eixir per la culata.

La part més irracional de la dreta està en peu de guerra contra l'idioma —se li diga català o valencià— i compta ja, pel que es veu, amb l'aquiescència d'un sector important del PSOE. No ens hauria d'estranyar, després de les experiències passades ni, encara menys, tenint en compte l'actitud personal d'alguns dirigents socialistes respecte a l'idioma: una actitud d'autèntic menyspreu.

S'acosten moments difícils. En la Universitat, com en altres ocasions, es jugarà una part del futur de tots. □